Міністерство освіти та науки України
Національний університет харчових технологій

**Міжнародна наукова конференція,
присвячена 130-річчю
Національного університету
харчових технологій**

«Нові ідеї в харчовій науці – нові продукти харчовій промисловості»

13-17 жовтня 2014 року

Київ НУХТ 2014

Особливості визначення регульованої ціни на підприємствах харчової промисловості

Л.М. Духновська
Національний університет харчових технологій

Оптова ціна продукції складається з повної планової собівартості виробництва, визначеної на підставі економічно обґрунтованих планових витрат на одиницю калькулювання собівартості продукції, та прибутку в межах нормативу рентабельності. Оптова ціна (Ц) розраховується за формулою:

Ц = ПС + Ва + Вз + Вф + П, де:

ПС – планова виробнича собівартість продукції, грн;

Ва – планові адміністративні витрати, грн;

Вз – планові витрати на збут продукції, грн;

Вф – планові фінансові витрати, пов'язані з виробництвом продукції, грн;

П – сума прибутку, грн.

У свою чергу, сума прибутку визначається як добуток суми планової величини виробничої собівартості, адміністративних витрат, витрат на збут продукції та фінансових витрат на норматив рентабельності [1]. Для визначення оптової ціни підприємству харчової промисловості необхідно скласти калькуляцію планової виробничої собівартості продукції, а потім калькуляцію повної собівартості.

До складу повної собівартості потрапляють і нерозподілені постійні загальновиробничі витрати, тому процедура відображення таких витрат відрізняється від викладеної в П(С)БО 16 «Витрати». Для цілей включення до планової собівартості загальновиробничі витрати не потрібно розподіляти, виходячи з нормативної потужності, як це передбачено в П(С)БО 16 «Витрати».

Фінансові витрати включають до планової собівартості в частині: витрат на сплату відсотків за користування кредитами; витрат, пов'язаних із залученням кредитів [1]. При цьому такі кредити мають бути отримані для виробництва продукції. Конкретної процедури розподілу витрат на збут, адміністративних витрат і фінансових витрат між одиницями продукції немає. Тому підприємство вправі обрати такий показник для розподілу, що найбільш прийнятний у конкретній ситуації.

Отже, процедура встановлення планової собівартості продукції має особливості для кожного підприємства. Планову калькуляцію зі встановленою ціною необхідно періодично звіряти із фактичною калькуляцією [2]. При цьому останню з метою порівнянності варто визначати в тому самому порядку, що й планову, тільки використовуючи замість планових показників фактичні.

Література

1. Порядок формування цін на продовольчі товари, щодо яких запроваджено державне регулювання, затверджений постановою КМУ від 17.04.2008р. №373.
2. Закон України «Про ціни і ціноутворення» від 21.06.2012р. № 5007-VI.